

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.869 van 13 maart 2001
in de zaak A. 95.448/XII-2745.**

- In zake :
1. de VZW VLAAMS MINDERHEDENCENTRUM,
gevestigd te BRUSSEL,
Vooruitgangstraat 323
 2. de VZW OVERLEGCENTRUM VOOR INTEGRATIE
VAN VLUCHTELINGEN,
gevestigd te BRUSSEL,
Gaucheretstraat 164
 3. de VZW BEWEGING TEGEN RASSENHAAT, ANTI-
SEMITISME EN XENOFOBIE,
gevestigd te BRUSSEL,
Poststraat 37
 4. de VZW LIGA VOOR MENSENRECHTEN,
gevestigd te GENT,
J. Van Stopenberghestraat 2
 5. de VZW LA LIGUE DES DROITS DE L'HOMME,
gevestigd te BRUSSEL,
Onderrichtstraat 91

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

D E R A A D V A N S T A T E , X I I e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW VLAAMS MINDERHEDENCENTRUM, de VZW OVERLEGCENTRUM VOOR INTEGRATIE VAN VLUCHTELINGEN, de VZW BEWEGING TEGEN RASSENHAAT, ANTISEMITISME EN XENOFOBIE, de VZW LIGA VOOR DE MENSENRECHTEN en de VZW LA LIGUE DES DROITS DE L'HOMME op 12 september 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vragen van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 15 juli 2000;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 december 2000;

Gelet op de brief van 28 november 2000 waarbij de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 9 januari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JUDO, die loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies;

Overwegende dat, ten gevolge van de wet van 18 april 2000 tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, alsook de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, §§ 2 en 3 van artikel 30 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luiden als volgt :

"§ 2. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, bijzondere procedure-regels vaststellen voor de behandeling van de verzoekschriften die doelloos, kennelijk onontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond zijn, zo nodig in afwijking van artikel 90.

Onverminderd het vorige lid, kan Hij ook, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, bijzondere regels vaststellen inzake de samenstelling van de kamers, de termijnen en de procedure voor de behandeling van de verzoekschriften die gericht zijn tegen een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo nodig in afwijking van paragraaf 1, evenals van de artikelen 14, 17, 18, 21, 21bis en 90. Hij kan bovendien bijzondere regels vaststellen voor de behandeling van de verzoekschriften die enkel korte debatten met zich meebrengen.

§ 3. In de in paragraaf 2, tweede lid, bedoelde aangelegenheid,
a) is de procedure, behoudens uitzondering, schriftelijk;
b) is het arrest waarbij uitspraak wordt gedaan in kort geding, over het beroep tot nietigverklaring of over het cassatieberoep, niet vatbaar voor verzet, derdenverzet of herziening";

Overwegende dat ter uitvoering hiervan de Koning op 9 juli 2000 het bestreden besluit heeft vastgesteld; dat hoofdstuk III de voorschriften bevat met betrekking tot de nietigverklaring van beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de termijn voor het indienen van het verzoekschrift bepaald wordt

op dertig dagen na kennisgeving van de bestreden handeling (artikel 20, eerste lid); dat de termijn voor het indienen van de memorie van antwoord en de memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie eveneens op dertig dagen wordt bepaald (artikel 21); dat geen gewag wordt gemaakt van de mogelijkheid om na het verslag van de auditeur laatste memories in te dienen; dat in verkorte procedures wordt voorzien, niet alleen wanneer de auditeur meent dat de afstand kan worden toegewezen, de Raad van State kennelijk niet bevoegd is, het beroep zonder voorwerp, kennelijk onontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond is, maar ook "wanneer blijkt dat de vordering slechts korte debatten vereist" (artikel 26);

Overwegende dat hoofdstuk II van het koninklijk besluit het kort geding met betrekking tot de voornoemde beslissingen regelt; dat in verband met het onderzoek van de zaak wordt voorgeschreven dat de auditeur een "voorlopig advies" bij het dossier voegt, "tenzij hij van oordeel is dat de vordering slechts korte debatten vereist" (artikel 7, § 2, eerste lid); dat in het eerste geval bij de kennisgeving van de rechtsdag aan de partijen het voorlopige advies wordt gevoegd en in het tweede geval in het bericht tot vaststelling van de rechtsdag "kort het standpunt van de auditeur en de motivering ervan (wordt) vermeld" (artikel 7, § 4); dat de termijn waarbinnen krachtens artikel 17, § 4bis of § 4ter, van de gecoördineerde wetten om de voortzetting van de procedure kan worden gevraagd, op vijftien dagen wordt vastgesteld (artikel 18, § 1, tweede lid);

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheid zich

slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekende partijen vijf middelen aanvoeren;

Overwegende dat een eerste middel de schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van artikel 30, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van het recht van verdediging aanvoert, doordat het bestreden besluit de positie en de verdedigingsmogelijkheden van vreemdelingen, inbegrepen kandidaat-vluchtelingen, aanzienlijk nadeliger maakt dan de positie van Belgen die voor de Raad van State de schorsing of de nietigverklaring van een administratieve beslissing wensen te verkrijgen; dat wordt toegelicht dat het besluit de verdedigingsmogelijkheden van de rechtzoekenden inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op onevenredige wijze inperkt door de termijnen te verkorten voor het instellen van een beroep, voor het indienen van de memories en om de voortzetting van de procedure te vragen (artikelen 18, 20 en 21), door de laatste memories te schrappen (artikel 24) en door een gratuit onderscheid in te

stellen tussen procedures naargelang zij al dan niet slechts korte debatten vereisen (artikelen 26 en 27);

Overwegende dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is; dat het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel; dat de voormelde garanties ook gelden wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden;

Overwegende dat het bestreden koninklijk besluit voor een objectieve categorie van personen, namelijk voor degenen die een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor de Raad van State bestrijden, een procedureregeling vaststelt die afwijkt van de algemeen geldende, gemeenrechtelijke procedures bepaald door het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State en het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Overwegende dat, voortgaande op de parlementaire voorbereiding van de eerder vermelde wet van 18 april 2000 en op het verslag aan de Koning bij

het bestreden besluit, het doel van de bijzondere procedureregels er in bestaat om de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux sneller en efficiënter te laten verlopen en om misbruik van de procedure bij wijze van verdragingsmaneuver tegen te gaan, zodat het hoofd kan worden geboden aan het zeer grote aantal geschillen en zich niet opnieuw de situaties van sociale onzekerheid en marginaliteit voordoen die de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk juist wil verhelpen; dat in dit verband de bevoegde minister er op heeft gewezen dat het vreemdelingencontentieux meer dan de helft van de geschillen uitmaakt die bij de Raad van State aanhangig zijn, dat dit aandeel toenam doordat een asielzoeker zijn recht op maatschappelijke dienstverlening behoudt in afwachting van een uitspraak over zijn beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en dat het aandeel nog meer zal toenemen door de voormelde wet van 22 december 1999;

Overwegende dat het voorgaande voldoende lijkt te verantwoorden waarom het bestreden besluit er specifiek en alleen toe strekt de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux te versnellen; dat het bestreden besluit dat doel nastreeft door onder meer de gebruikelijke termijn voor het instellen van het beroep, voor het indienen van memories en voor het vragen van de voortzetting van de procedure in te korten, de mogelijkheid om laatste memories in te dienen af te schaffen en in een verkorte procedure te voorzien ingeval de auditeur van mening is dat slechts korte debatten vereist zijn; dat, op het eerste gezicht, de verwerende partij terecht kon menen dat die voorschriften effectief zouden bijdragen tot het bereiken

van het beoogde doel; dat daar geen afbreuk aan doet het feit dat "ook het doorzenden van procedurestukken door de griffie van (de) Raad en het vaststellen van een zittingsdatum tijd vereist";

Overwegende dat vooralsnog niet wordt bijgetreden dat de kwestieuze voorschriften disproportioneel zijn met het nagestreefde doel en, meer bepaald, de rechten van de verdediging op onevenredige wijze beknotten; dat, wat de inkorting van de termijnen betreft, in het verslag aan de Koning niet ongeloofwaardig wordt gesteld dat uit het succes van de beroepen in kort geding volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt dat de doeltreffendheid van de beroepen in het vreemdelingencontentieux niet afhangt van een beroepstermijn van zestig dagen, dat een termijn van dertig dagen om beroep in te stellen ook in andere bijzondere procedures voorkomt, zoniet langer is, en dat hij even lang is als of zelfs langer is dan de termijnen die toepasselijk zijn in het vreemdelingencontentieux in andere lidstaten van de Europese Unie; dat de taalproblemen en de moeilijkheden ten gevolge van adreswijzigingen waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, goeddeels ondervangen lijken te worden door de woonplaatskeuze die het artikel 34 van het bestreden koninklijk besluit voorschrijft; dat ook aangenomen moet worden dat de strengheid van de termijnen ingeval van overmacht gemilderd kan worden;

Overwegende dat ook de afschaffing van de laatste memories, overigens geen novum in bijzondere rechtsplegingen, vooralsnog niet toelaat tot de onevenredigheid met het nagestreefde doel te besluiten; dat ter zake uit het verslag aan de Koning blijkt dat de ervaring heeft geleerd dat de laatste memories in vreemdelingengeschillen summier zijn en vaak louter voor de vorm worden ingediend; dat hoe dan ook het bestreden

besluit niet uitsluit dat de betrokkene de eventuele toelichtingen die hij nog had willen doen, tenminste ter terechtzitting geeft;

Overwegende, in verband met het onderscheid tussen procedures "die al dan niet meer dan korte debatten vereisen", dat het op het eerste gezicht geenszins zo gratuit lijkt als de verzoekende partijen willen doen voorkomen; dat artikel 26 van het bestreden besluit in een verkorte procedure voorziet "wanneer blijkt dat de vordering (tot nietigverklaring) slechts korte debatten vereist"; dat die procedure naar luid van het verslag aan de Koning "het midden houdt tussen de zeefprocedure (van artikel 27, met betrekking tot zaken waarvan de oplossing klaarblijkelijk is) en de gewone procedure, waarbij de laatstgenoemde alleen voor principiële zaken dient te worden toegepast of voor zaken waaraan problemen verbonden zijn die beletten dat de gerechtelijke waarheid gemakkelijk aan het licht wordt gebracht"; dat, gelet op de vaak repetitieve en stereotiepe aard van de betwistingen in het vreemdelingencontentieux, de verwerende partij terecht kon menen, zo lijkt, dat het onderscheid "mogelijk" is en vooralsnog alleen in dat contentieux moet worden ingevoerd;

Overwegende dat, om de bestreden regeling alvast in de huidige stand van de procedure niet onevenredig met haar doel te achten, de Raad tenslotte nog vaststelt dat de versnelling van de procedure ook voordelen biedt voor de rechtzoekende, die immers vlugger uitsluitse verkrijgt over zijn juridische situatie, en dat tegelijk met de versnelling artikel 33 ook de voorschriften in verband met "het voordeel van het pro Deo" aan de bijzondere situatie van de vreemdelingen heeft aangepast teneinde, aldus het meervernoemde verslag aan de Koning, "de toegang tot het

administratieve rechtscollege te vergemakkelijken voor diegenen die het werkelijk nodig hebben";

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat een tweede middel artikel 16 van het VN-Vluchtelingenverdrag geschonden noemt, "doordat het bestreden besluit ten aanzien van de procedures voor de Raad van State een onderscheid invoert tussen (kandidaat-)vluchtelingen en vreemdelingen enerzijds, en tussen Belgische onderdanen anderzijds"; dat de verzoekende partijen uiteenzetten dat het artikel 16 directe werking heeft, dat de Belgische overheid gehouden is voor vluchtelingen dezelfde rechtsingangen te openen als voor de eigen burgers, dat deze rechtsingangen dezelfde waarborgen moeten bieden als de algemene burgerlijke en administratieve procedures en dat het aangevochten besluit er juist toe strekt een groot aantal waarborgen in te perken zonder uitdrukkelijke machtiging van de wetgever;

Overwegende dat artikel 16, 1 en 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen voorschrijft wat volgt :

"1. Een vluchteling heeft het genot van rechtsingang op het grondgebied van alle Verdragsluitende Staten.

2. Een vluchteling geniet in de Verdragsluitende Staat waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft dezelfde behandeling als een onderdaan, wat betreft rechtsingang, waaronder begrepen rechtsbijstand en vrijstelling van de cautio judicatum solvi";

Overwegende dat de in het middel bedoelde vreemdelingen op het eerste gezicht qua toegang tot de rechter niet anders behandeld worden dan Belgische onderdanen; dat zij, net als Belgen, een vordering tot gewone schorsing, een vordering tot schorsing wegens

uiterst dringende noodzakelijkheid en een vordering tot nietigverklaring kunnen instellen; dat het door de aangehaalde bepalingen gewaarborgde recht op gelijke rechtsingang niet tevens lijkt in te houden dat de toepasselijke rechtspleging de gemeenrechtelijke procedure dient te zijn; dat de bepalingen niet geschonden lijken te worden door met betrekking tot de verzoekschriften tegen een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te voorzien in een aangepaste procedure die geen onderscheid maakt naar de verzoeker en die speciaal met het oog op de bijzondere situatie van de vreemdelingen, de mogelijkheid van rechtsbijstand verruimt; dat dit volstaat om het middel in de huidige stand van de procedure niet aan te nemen; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat luidens een derde middel het bestreden besluit de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, de artikelen 22, 24 en 30, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het algemeen beginsel van de normenhiërarchie en het recht van verdediging schendt, doordat het artikel 7 het verslag van de auditeur vervangt door een voorlopig advies en het definitieve advies slechts mondeling terechtzitting wordt gegeven;

Overwegende dat ook de vervanging van het verslag van de auditeur in het kort geding, door een voorlopig advies, wordt verantwoord door de wil de procedure te versnellen; dat de maatregel aan dit doel lijkt te beantwoorden en er niet onevenredig mee is; dat, anders dan de verzoekende partijen laten verstaan, de maatregel geenszins betekenisvol nadeliger lijkt dan de toepassing van de gewone procedure;

Overwegende dat luidens het verslag aan de Koning, in het voorlopig advies "de auditeur beknopt een oplossing voor het geschil voorstelt"; dat die oplossing bij de kennisgeving van de rechtsdag aan de partijen wordt gevoegd; dat, zelfs in het geval waarin de auditeur van oordeel is dat de vordering slechts korte debatten vereist, dan nog de partijen kort ingelicht worden van zijn standpunt en motivering, zodat zij weten, aldus het verslag aan de Koning, "welke wending de zaak op de terechtzitting wellicht zal nemen"; dat deze regeling op het eerste gezicht niet wezenlijk minder garanties voor een behoorlijke voorbereiding van en tegenspraak op de terechtzitting biedt dan de mededeling van het in artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 bedoelde verslag waarin, volgens de letter van het artikel, alleen de feiten en middelen dienen te worden uiteengezet;

Overwegende dat ook de opmerking van de verzoekende partijen dat "niets de auditeur verplicht eenzelfde stelling in te nemen in zijn voorlopig advies (...) en in zijn definitief advies, dat hij ter zitting geeft" niet aantoont dat de bestreden regeling nadeliger is dan de gewone procedure; dat in de gewone procedure in kort geding de auditeur evenmin verplicht is in zijn advies ter zitting hetzelfde standpunt in te nemen als datgene dat hij gebeurlijk in zijn verslag verwoordde;

Overwegende dat luidens artikel 22 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de behandeling schriftelijk geschiedt; dat zo artikel 30, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de Koning niet uitdrukkelijk machtigt van het artikel af te wijken, § 3 van artikel 30 dat wel lijkt te doen; dat volgens die bepaling de procedure met betrekking tot de verzoekschriften gericht tegen een beslissing genomen

met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schriftelijk is, "behoudens uitzondering";

Overwegende dat met de verzoekende partijen wordt vastgesteld dat artikel 30, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet formeel toelaat van het artikel 24 af te wijken; dat in de huidige stand van de procedure evenwel wordt aangenomen dat het bestreden besluit er ook niet van afwijkt; dat immers het artikel 24 in de procedure van het kort geding geen schriftelijk verslag van het auditoraat verplicht stelt, maar alleen de Koning machtigt om de termijnen voor geschreven verslagen te bepalen en de auditeur toelaat zijn verslag in sommige gevallen te beperken;

Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat volgens een vierde middel het bestreden besluit gesteund is op een wet die het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel schendt; dat de verzoekende partijen ter zake toelichten dat de wetgever te ver is gegaan door bij wet van 18 april 2000 de Koning te machtigen een afzonderlijke procedure in te voeren, dat zij voornemens zijn tegen de wet een beroep bij het Arbitragehof in te stellen en dat indien dit beroep tot een nietigverklaring zou leiden, zij dan wensen dat meteen op die grond het bestreden besluit, als gevolgakte van een vernietigde wet, zou nietig verklaard worden;

Overwegende dat, zoals de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting uitdrukkelijk bevestigt, uit de toelichting moet worden opgemaakt dat

de verzoekende partijen het middel alleen pro memorie doen gelden, voor het geval dat het beroep dat de verzoekende partijen bij het Arbitragehof hebben ingesteld, leidt tot de vernietiging van de hogervermelde wet van 18 april 2000; dat ter zake vooralsnog geen vernietiging blijkt te zijn tussengekomen; dat er dan ook geen uitspraak over het middel moet worden gedaan;

Overwegende dat een vijfde middel de miskenning aanvoert van de artikelen 12, 39 en 43 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, doordat het bestreden besluit ook van toepassing is op de beroepen op grond van de artikelen 40 tot en met 47 van de reeds eerder vermelde wet van 15 december 1980 en aldus de inwoners van de Europese Unie inzake verblijf aan een andere procedure voor de Raad van State onderwerpt dan de Belgische burgers; dat wordt verduidelijkt dat de ingeroepen artikelen procedurele discriminaties in het kader van het publiekrecht verbieden wanneer zij gevolgen hebben voor de rechtspositie van EU-burgers en dat "artikel 8 van de richtlijn 64/221" vereist dat de procedure die betrekking heeft op het verblijfsrecht van EU-burgers minstens dezelfde waarborgen biedt als de procedure die burgers van de lidstaat tegen administratieve beslissingen kunnen instellen;

Overwegende dat naar luid van artikel 12 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap binnen de werkingssfeer van het verdrag elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden is; dat de artikelen 39 en 43 het vrij verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap, respectievelijk de vrijheid van vestiging regelen;

Overwegende dat, naar hoger reeds is aangenomen, het bestreden koninklijk besluit met betrekking tot verzoekschriften tegen een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor de Raad van State een bijzondere procedureregeling vaststelt, zonder onderscheid naargelang de persoon van de verzoeker en zonder de rechtsbescherming onredelijk te beknotten; dat verzoekende partijen op het eerste gezicht niet aantonen op welke wijze hierdoor de voormelde verdragsartikelen geschonden worden;

Overwegende dat artikel 8 van de richtlijn van de Raad 64/221 van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid bepaalt wat volgt :

"Betrokkene moet tegen het besluit tot weigering van toelating, tot weigering van afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning of tegen het besluit tot verwijdering van het grondgebied kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die openstaan voor de eigen onderdanen tegen bestuursrechtelijke besluiten";

Overwegende dat de Raad tenminste in de huidige stand van de procedure ervan uitgaat dat het geciteerde voorschrift niet vergt dat de bedoelde beroepen volgens de gemeenrechtelijke procedure worden afgedaan, inzonderheid niet wanneer blijkt dat ook voor de eigen onderdanen niet alle beroepen tegen bestuursrechtelijke besluiten volgens die procedure worden behandeld; dat voor het overige uit de bespreking van inzonderheid het eerste en het derde middel volgt dat de bestreden bijzondere procedureregeling voldoende

gelijkwaardig lijkt aan de gemeenrechtelijke en dat zij de uitoefening van de verleende beroepsmogelijkheden in de praktijk niet al te moeilijk maakt; dat het vijfde middel niet ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 2001, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.